

Arrest

nr. 199 848 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, A.H (...), een soennitische Pashtou die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Aghrabad, district Qarghayi, provincie Laghman. U bent gehuwd met H.H. (...), die samen met uw zoon H. (...) en dochter M. (...) inwonen bij uw moeder in Aghrabad. Uw vader is lang geleden gestorven. U heeft één broer, S.H. (...), eveneens woonachtig in Aghrabad. Daarnaast heeft u een paternale halfbroer, J.H. (...) (OV: X), die sinds 2005 in België verblijft, alsmede een paternale halfneef, Z.H. (...), die eveneens in België verblijft. U verklaart met geen van beiden in contact te staan.

U studeerde in 1391 (Gregoriaanse kalender (GK) 2012-2013) af aan de universiteit van Nangarhar, waarna u één jaar zou hebben gewerkt als manager bij een zelfstandig bedrijf op het gebied van

waterwerken. In 1392 (GK 2013-2014) zou u als General manager of e-attendance and database aan de slag zijn gegaan bij het Ministerie van Landbouw, Irrigatie en Vee (MAIL) te Kabul.

U verklaart dat u vanaf 25/6/1394 (GK 16/9/2015) op vraag van B.M. (...), decaan, zou begonnen zijn met een onderzoek naar Daesh-aanhangers op de universiteit van Nangarhar. U zou dit samen met twee anderen hebben uitgevoerd, J. (...) en S.W. (...). U zou hen reeds hebben gekend vanaf uw studietijd, in het studentenverenigingsleven.

Voor deze opdracht zou u zich in Jalalabad hebben gevestigd en zou u op de campus het onderzoek voeren. Twee maanden na het begin van het onderzoek, op 26/8/1394 (GK 17/11/2015), zouden er van de 36 mensen die u en uw twee compagnons zouden hebben opgesteld, 26 mensen op de universiteit en één persoon buiten de universiteit door de National Directorate of Security (NDS) zijn opgepakt. Twee dagen later, op 28/8/1394 (GK 19/11/2015) zouden zowel u als J. (...) en S.W. (...) zijn gebeld door onbekenden: de NDS zou hebben gelekt dat u gedrieën achter de arrestaties zou zitten. U zou samen met J. (...) en S.W. (...) diezelfde dag nog zijn vertrokken uit Jalalabad, naar uw appartement te Kabul. Vijf dagen later, op 3/9/1394 (GK 24/11/2015) zou u een niet-ondertekende dreigbrief hebben ontvangen. Daarop zouden u en uw twee vrienden hebben besloten om gedurende twee dagen te overnachten bij vrienden, eveneens te Kabul. J. (...) en S.W. (...) zouden na deze twee nachten hebben besloten naar huis terug te keren, maar zouden zijn vermoord op resp. 5/9/1394 (GK 26/11/2015) en 7/9/1394 (GK 28/11/2015). Drie dagen na de dood van S.W. (...), op 10/9/1394 (GK 1/12/2015), zou u vervolgens zijn teruggekeerd naar de provincie Laghman. U zou er slechts kortstondig hebben verbleven, daar u diezelfde avond zou ingegaan zijn op een uitnodiging voor een trouwfeest van uw vriend S. (...) in Jalalabad. Terwijl u op het trouwfeest in Jalalabad zou zijn geweest, zou Daesh bij uw familie in Aghrabad aan de deur zijn gekomen en zouden zij uw broer S. (...) fysiek hebben mishandeld. Hiervoor zou hij diezelfde nacht nog in een ziekenhuis in Jalalabad zijn behandeld. De volgende dag, op 11/9/1394 (GK 2/12/2015), zou u vervolgens teruggekeerd zijn naar Kabul, waar u gedurende acht dagen bij uw vriend M.A. (...) zou hebben verbleven. Na acht dagen zou u evenwel hebben besloten terug te keren naar uw eigen appartement. De daaropvolgende dag, op 20/9/1394 (GK 11/12/2015), zouden er echter twee mensen aan uw deur zijn verschenen. U zou daarop via het raam naar het dichtstbijzijnde politiebureau zijn vertrokken. Bij terugkeer naar uw kamer zou deze kamer echter overhoop zijn gehaald. U zou daarop hebben besloten terug te keren naar uw vriend M.A. (...). Deze zou gedurende die zes dagen een visum voor u hebben geregeld voor Turkije. U zou tot slot op 26/9/1394 (GK 17/12/2015) vanaf de woning van M.A. (...) zijn vertrokken uit Afghanistan: met een visum vloog u van Afghanistan naar Istanbul (Turkije), vervolgens reisde u via voor u onbekende landen door naar en in Europa. U kwam op 28 december 2015 aan in België en diende op 30 december 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te zullen worden door Daesh.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een originele taskara alsmede een Engelstalige vertaling, uitgegeven op 14/3/1392 (GK 4/6/2013); een scan van de identiteitspagina van uw paspoort, uitgegeven op 8/10/2014 te Kabul; een originele werkkaart van het MAIL, ongedateerd; een originele bankkaart van Kabul Bank; drie originele documenten inzake uw tewerkstelling bij het MAIL; een originele autokaart voor het MAIL, geldig tot 29/12/1394 (GK 19/3/2016); een originele werktoelatingsboekje voor overheidsambtenaren, ongedateerd; twaalf digitaal aangeleverde foto's betreffende uw voorgaande werkzaamheden; een originele verklaring betreffende het behalen van een bachelordiploma aan de universiteit van Nangarhar, 1391 (GK 2012-2013); een origineel universiteitsdiploma van Nangarhar University uit 2012; drie appreciatiebrieven van de universiteit van Nangarhar, allen ongedateerd; dertien digitaal aangeleverde foto's en één video betreffende uw afstudeerceremonie; vijftien bladzijden betreffende uw medische problematiek in België; een usb-stick, 8GB, waarop bovengenoemde foto's/video en paspoortscan staan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal geconcludeerd dat er in uw hoofdte geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kon immers maar weinig geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormen tot uw vlucht uit Afghanistan. U maakte namelijk niet aannemelijk dat u actief was als infiltrant op de universiteit van Nangarhar in 2015.

Vooreerst stelt het CGVS zich vragen bij de door u beweerde herkomst uit Aghrabad, district Qarghayi, provincie Laghman. Tijdens uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u immers aan te zijn geboren in Aghrabad, uw kindertijd te hebben doorgebracht in de stad Jalalabad en de laatste vijf jaar te hebben gewoond in Aghrabad (Verklaring DVZ, 24/3/2016, p. 4, vragen 5, 10). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u dan weer aan dat u bent geboren in Aghrabad, naar Jalalabad verhuisde ten tijde van president Karzai (2002-2014) en na 10 jaar opnieuw naar Aghrabad verhuisde (GV CGVS, 2/12/2016, p. 3). Op uw Facebookprofiel geeft u echter aan niet alleen

gestudeerd te hebben aan de universiteit van Nangarhar, maar ook school te hebben gelopen in zowel Kabul als Jalalabad. Dergelijke inconsistente verklaringen m.b.t. uw verblijfplaats ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw algemene geloofwaardigheid.

Verder merkt het CGVS op dat het uw werk als ambtenaar voor het Ministerie van Landbouw, Irrigatie en Vee (MAIL) te Kabul op zich niet betwist. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat er in Afghanistan, louter als gevolg van uw voormalige werkzaamheden, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u echter niet geslaagd. U haalde immers geen problemen aan als gevolg van uw voormalige werkzaamheden. U stelde zelfs dat uw problemen en vrees hier volledig los van staan en louter te maken zouden hebben met uw onderzoek naar Daesh-aanhangers op de universiteit van Nangarhar, in opdracht van de decaan van diezelfde universiteit (GV CGVS, 7/11/2016, pp. 11-15; GV CGVS, 2/12/2016, pp. 5-6). Echter, op basis van uw verklaringen en uw neergelegde documenten dient evenwel besloten worden dat deze problemen niet aannemelijk zijn en het dus niet geloofwaardig is dat er, in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan, in hoofde van uw persoon een doelgerichte vrees voor vervolging bestaat vanwege Daesh.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat wanneer u gevraagd wordt waarom juist u voor bovenstaande opdracht werd gecontacteerd, u verklaarde dat u destijds actief was als hoofd van een studentenfederatie en bijgevolg goede banden met docenten en medestudenten onderhield (GV CGVS, 2/12/2016, p. 5). Het is echter opmerkelijk dat iemand die in 1391 (GK 2012) afstudeerde drie jaar later (in 1394 (GK 2015)) wordt benaderd voor dergelijke opdracht, terwijl u zich nota bene niet meer frequent in Jalalabad ophield, daar u sinds 1392 (GK 2013) in Kabul werkte voor het MAIL (GV CGVS, 7/11/2016, pp. 8-10) – een ministerie dat in haar activiteiten en bevoegdheden bovendien ver af staat van binnenlandse zaken en/of veiligheid. Ditzelfde gaat op voor uw twee vrienden, S.W. (...) en J. (...), resp. actief in het ministerie van onderwijs en het hooggerechtshof (GV CGVS, 2/12/2016, p. 6). Daarnaast vormen voor dergelijke infiltratieacties kameraadschap en vertrouwen de sleutels voor een positief resultaat, wat gezien (de locatie van) uw beroepsactiviteiten en afstudeerjaar eerder onmogelijk lijkt, niet in de minste plaats omdat nieuwe studenten u eenvoudigweg niet kunnen kennen. Het is aldus weinig aannemelijk dat u door de decaan voor deze opdracht werd gevraagd en deze met resultaat uitvoerde.

Indien het al aannemelijk zou zijn dat u deze opdracht zou gegeven zijn, quod non, stuitte het CGVS eveneens op diverse ongeloofwaardige aspecten en inconsistenties inzake de door u geschetste opeenvolging van gebeurtenissen. Zo verklaarde u initieel dat u ten tijde van de 26 nachtelijke arrestaties op de universiteit aanwezig was (GV CGVS, 7/11/2016, p. 12), maar geeft u in het tweede gehoor aan dat u op dat moment in Aghrabad was (GV CGVS, 2/12/2016, p. 9). Daarnaast is het vreemd dat u verklaart dat de NDS aan derden zou hebben doorgegeven dat u en uw twee vrienden achter deze arrestaties zaten. Er zijn immers geen achterliggende motieven waarom de NDS nu precies aan derden zou lekken wie er achter deze arrestatieronde zaten en was het volgens u niet de NDS, maar de decaan die het initiatief nam voor het onderzoek (GV CGVS, 7/11/2016, p. 12). Eveneens bevreemdend zijn de gebeurtenissen die na het ontvangen van de brief zouden plaatsgevonden hebben. Uw twee vrienden, S.W. (...) en J. (...), zouden elk naar hun regio van herkomst zijn teruggekeerd, resp. Kunar en Laghman (GV CGVS, 2/12/2016, p. 6), maar u verklaarde tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u evenwel in Kabul bleef, bij vrienden (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12). U zou immers uit schrik niet naar huis willen vertrekken hebben (GV CGVS, 7/11/2016, p. 18). Bovendien verklaarde u in deze periode ziek te zijn geworden omwille van stress (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12). Ook tijdens het eerste gehoor gaf u aan dat u destijds te kampen had met gezondheidsproblemen omwille van stress, en hiervoor 'sterke medicijnen' kreeg (GV CGVS, 7/11/2016, p. 13). Bovenop de door u geschetste medische problemen vernam u nadien in Kabul dat uw beide oud-huisen -studiegenoten om het leven waren gekomen: J. (...) zou onderweg naar huis zijn gedood door Daesh, S.W. (...) zou uit zijn huis zijn gehaald en eveneens door Daesh om het leven zijn gebracht (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12), hoewel u bij DVZ enkel aangaf dat hij 'sindsdien spoorloos' is (Voorbereidende vragenlijst DVZ voor CGVS, 24/3/2016, vraag 5, p. 2). U besloot echter luttele dagen na de dood van uw vrienden toch naar huis te gaan, naar eigen zeggen omdat u 'geen keus' had: u was immers ziek en in Afghanistan zouden zieke logeés ongepast zijn (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12). Dat u alnsog naar dezelfde provincie zou afgereisd zijn als waarnaar J. (...) slechts ettelijke dagen eerder naartoe zou gegaan zijn – en waarvan de afloop u reeds bekend was – doet ernstige vragen rijzen over de motieven om naar uw woning terug te keren en de waarachtigheid van uw beweerde problemen.

Voorts dient hier nog aan toegevoegd te worden dat, indien het al geloofwaardig zou zijn dat u zou teruggekeerd zijn naar Aghrabad, provincie Laghman, quod non, het absoluut onlogisch is dat u diezelfde avond besloot mee te gaan naar een trouwfeest in Jalalabad – de stad waar immers uw problemen naar eigen zeggen zouden zijn begonnen. Het is voor het CGVS absoluut niet aannemelijk dat u, terwijl u schrik had en naar eigen zeggen oorspronkelijk van plan was in Aghrabad uw problemen met uw broer te bespreken (GV CGVS, 7/11/2016, p. 13), impulsief zou ingegaan zijn op een uitnodiging van een dorpsgenoot en diezelfde avond nog naar een trouwfeest in Jalalabad vertrok, waarvan ook uw broer zou hebben verklaard dat dit een goed idee was (GV CGVS, 7/11/2016, pp. 13-14). Geconfronteerd met deze opmerkelijke en ondoordachte actie, verklaarde u eenvoudigweg dat u 'geen keuze [had] buiten naar Jalalabad te gaan' (GV CGVS, 2/12/2016, p. 13). Deze verklaring ondermijnt echter de geloofwaardigheid van uw problemen, daar u er als volwassene in de door u geschetste problematiek ook simpelweg voor had kunnen kiezen niet naar het trouwfeest te gaan.

Terwijl u op het trouwfeest in Jalalabad zou zijn geweest, zou Daesh vervolgens bij uw familie in Aghrabad aan de deur zijn gekomen, op zoek naar u. Ook zouden zij uw broer S. (...) hebben aangevallen en diens been hebben gebroken (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). Het is echter onwaarschijnlijk dat Daesh wel op de hoogte zou zijn geweest van uw kortstondige aanwezigheid in Laghman, maar niet op de hoogte zou zijn geweest van uw precieze whereabouts (GV CGVS, 7/11/2016, p. 17). Ook is het niet aannemelijk dat Daesh –die al uw vrienden S.W. (...) en J. (...) ombrachten – uw broer dood zouden hebben verklaard, terwijl zij enkel diens been zouden hebben gebroken en uw broer louter zou zijn flauwgevallen (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). Bovendien verklaart u desgevraagd dat Daesh 'slechts sinds een paar jaar' actief zijn in Laghman, terwijl uit de voor het CGVS beschikbare informatie het tegendeel blijkt (cf. bijlagen in het administratief dossier): Daesh was in de betreffende periode niet tot nauwelijks actief in de provincie Laghman, waardoor het maar weinig waarschijnlijk is dat ze uw broer zouden hebben aangevallen in de zoektocht naar u, hetgeen verdere afbreuk doet aan uw asielrelaas. Dat u tot slot gratis beweert dat Daesh wordt gesteund door de Afghaanse regering (GV CGVS, 2/12/2016, p. 19), doet uw algemene geloofwaardigheid eveneens weinig goed.

Tot slot verklaarde u na het incident met uw broer terug te zijn gekeerd naar Kabul, naar uw goede vriend M.A. (...) (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). U zou daar ongeveer acht dagen hebben verbleven, maar keerde toch terug naar uw eigen appartement, ondanks M. (...)’s aanbod dat u bij hem zou kunnen blijven wonen (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). Aan uw appartement zouden de volgende dag vervolgens twee gemaskerde mannen aan uw deur zijn verschenen, waarop u direct uw kamer zou hebben verlaten via het raam (GV CGVS, 2/12/2016, p. 15). U zou meteen naar de politie zijn vertrokken en onderweg de NDS telefonisch hebben gemeld dat deze mensen uw kamer hebben aangevallen (GV CGVS, 2/12/2016, p. 16) – een feitelijke gebeurtenis waar u op het moment van dit telefoontje nog geen weet van kan hebben gehad, wat u even later ook erkent (GV CGVS, 2/12/2016, p. 16). Dat de politie bovendien na het noteren van uw verklaring besluit met u mee te gaan naar uw appartement met het oog op arrestatie van de twee onbekende mannen, terwijl het op dat moment slechts een blote bewering betreft dat uw woning zou zijn aangevallen, is eveneens zeer onwaarschijnlijk (GV CGVS, 2/12/2016, pp. 15-16). Ook is het tot slot niet logisch dat u slechts de NDS telefonisch contacteert na dit incident en bij de politie eerst uw verklaring laat optekenen, maar niet besluit middels een noodoproep de overheidseenheden direct aan uw appartement te krijgen.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog toegevoegd worden dat ook uw ontwijkende antwoorden op de vraag of uw familie (moeder, echtgenote, kinderen) in Aghrabad concrete problemen hebben gekend sinds uw vertrek (gehoorverslag (GV) CGVS, 7/11/2016, p. 7) en het feit dat u in het tweede gehoor aangeeft dat het goed met hen gaat (GV CGVS, 2/12/2016, p. 3), de waarachtigheid van de door u geschetste aanleiding om uw land te ontvluchten geen goed doen.

Gelet op dit alles moet dan ook geconcludeerd worden dat het niet geloofwaardig is dat er, in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan, in hoofdte van uw persoon een doelgerichte vrees voor vervolging bestaat vanwege Daesh. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden en kan u geen aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, §2, a), of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde documenten aangaande uw werkzaamheden bij het MAIL zijn louter een indicatie van uw professionele activiteiten die, zoals reeds aangehaald, niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. De andere voorgelegde documenten betreffende uw persoon leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, welke door het CGVS eveneens niet betwijfeld wordt. Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de

hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een hoger opgeleide Afghaan bent die zowel middelbaar als universitair onderwijs heeft genoten te Jalalabad en naar eigen zeggen tot op heden een job uitoefent bij het MAIL in Kabul. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar tevens de nodige affiniteit heeft met een stedelijk bestaan/leven en er over het nodige netwerk beschikt om u in Kabul te re-integreren. Daarnaast beschikt u met M.A. (...), uw 'goede vriend op de universiteit' (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14) tevens over iemand die u reeds in het verleden heeft opgevangen, open stond voor een langdurig verblijf uwentwege, uw documenten bij hield (GV CGVS, 2/12/2016, p. 16) en ook nog eens instond voor uw vertrek en reisvisum voor Turkije (GV CGVS, 7/11/2016, p. 15). Bijgevolg kan hij u ook desgewenst helpen en begeleiden bij een succesvolle terugkeer naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM, van artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag en artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag.

Omtrent de aan hem verweten inconsistentie inzake zijn woonplaatsen, betoogt verzoeker:

"Verzoeker merkt hieromtrent op dat in de jaren dat facebook was begonnen in Afghanistan men het niet serieus nam en dat elke persoon meerdere profielen had. Bijna niemand had een smartphone om een eigen profiel te beheren. Op de naam van verzoeker kunnen verschillende profielen worden gevonden. Verzoeker heeft geen idee wie die mensen allemaal zijn. Verzoeker heeft nooit interesse gehad in facebook en hij had ook heel weinig toegang tot internet."

Verzoeker benadrukt verder:

"Verzoeker heeft inderdaad gesteld dat zijn werkomgeving in Afghanistan veilig was MAAR vanaf het moment dat verzoeker te maken kreeg met Daesh was geen enkele hoek van Kabul of Afghanistan nog veilig voor verzoeker. Bovendien blijkt uit de bijlagen die de CG zelf voorlegt dat overheidsmedewerkers worden gevisieerd. Verzoeker werkt voor de overheid en is dus redelijkerwijs ook gevisieerd, des te meer omdat hij persoonlijk wordt gevisieerd, zie ook verder."

Over de reden waarom hij gevraagd werd voor de opdracht aan de universiteit, stelt verzoeker:

"Verzoeker benadrukt dat aangezien hij hoofd van de studentenfederatie was (in zijn 4de jaar) en in die context studenten hielp die recent aankwamen en in het eerste jaar zaten perfect in aanmerking kwam voor de missie. Verzoeker werd in 2015 gevraagd voor de opdracht aan de universiteit en dan zaten diezelfde studenten in het 4de jaar. Verzoeker had bijgevolg voldoende informatie over de studenten. Bovendien werd hij bijgestaan door zijn 2 vrienden die destijds in het 3de jaar zaten. In de video die verzoeker heeft overgemaakt is duidelijk te zien van minuut 21 tot 23 hoe zijn band met de universiteit, directie en docenten en overheid is. Al deze elementen maken dat verzoeker een uiterst geschikte persoon was voor deze missie en dit in tegenstelling tot wat de CG beweert. Verzoeker vraagt dan ook aandacht voor deze video en de juiste vertaling ervan."

Betreffende zijn aanwezigheid ten tijde van de arrestaties, doet verzoeker gelden:

"Hij zou in het eerste interview van 7 november 2016 verklaard hebben niet aanwezig te zijn geweest op de universiteit. Bij lezing van de tekst blijkt dit nochtans niet te kloppen, p. 12: "De volgende dag zijn we terug naar de universiteit gegaan." De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt in strijd met de gegevens van het dossier."

Met betrekking tot het lekken van zijn naam, wijst verzoeker op de allesoverheersende corruptie in Afghanistan. Voor hem is het duidelijk dat deze informatie door Daesh werd afgekocht. Het CGVS bevestigt het bestaan van corruptie in Afghanistan.

Volgens verzoeker blijkt uit de gehoorverslagen voorts dat hij niet impulsief inging op de uitnodiging voor het trouwfeest. Omdat Daesh achter hem aanzat, had hij geen andere keuze. Verzoeker citeert uit zijn eerdere verklaringen en vervolgt:

"Voor verzoeker was dit een onverwacht en welgekomen moment om het dorp te verlaten aangezien hij in het dorp was aangekomen op een ogenblik dat de dorpswinkel nog open was met behoorlijk veel mensen bij de winkel. Verzoeker viel daar op. Na het overleg met zijn broer besloot hij het dorp zo snel mogelijk te verlaten. Het trouwfeest was voor verzoeker een opportuniteit om het dorp te verlaten. Verder had verzoeker geen interesse in het trouwfeest, zoals ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker."

Verzoeker voert verder aan dat de motivering dat Daesh zijn broer dood verklaarde terwijl enkel diens been gebroken was niet strookt met zijn verklaringen. Hij citeert uit zijn eerdere gezegden. Hieruit blijkt dat hij niet met zijn broer kon spreken en dat deze op intensieve zorgen lag. Bovendien hoorde verzoekers moeder de leden van Daesh tegen elkaar zeggen dat hij dood was.

Verzoeker betoogt, verwijzend naar een YouTube-video, voorts dat Daesh op het ogenblik van de aanval op zijn broer wel actief was in Laghman.

Verzoeker toetst zijn situatie en problemen aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève.

Vervolgens stelt hij in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst daarbij vooreerst op het Nederlandse Ambtsbericht inzake Afghanistan, op zijn werkzaamheden voor MAIL en op het risico dat deze werkzaamheden met zich brengen. Bovendien wijst hij erop dat hij persoonlijk werd gevisieerd.

Verzoeker vestigt eveneens de nadruk op zijn medische problemen. Hij voert aan dat niet volstaan kan worden met een verwijzing naar een andere procedure en hij verwijt het CGVS dat niet werd onderzocht of hij in Kabul toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker verwijst naar een aanslag door Daesh op een militair ziekenhuis in Kabul. Tevens verwijst hij andermaal naar het voormelde Ambtsbericht.

Verzoeker is afkomstig van Laghman, waar het niet veilig is. Dit wordt door het CGVS niet ontkend. Verzoeker snapt niet waarom bepaalde feiten geloofwaardig worden geacht en andere dan weer niet. Hij verwijt het CGVS dat wel geloofwaardig wordt geacht dat hij in Kabul enkele dagen bij een goede vriend verbleef.

Verzoeker wijst op artikel 3 EVRM en artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag. Hij stelt dat hij deze argumenten niet meer kan aanvoeren voor enige andere Belgische instantie en deze artikelen niet op een andere manier kan inroepen.

In het licht van het voorgaande vraag verzoeker *“dat hij zou worden gehoord door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en het dossier terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alleszins de bestreden beslissing hervormt en verzoeker erkent als politiek vluchteling minstens hem het subsidiaire beschermingsstatuut verleent.”*

3. De nota met opmerkingen

3.1. Verweerder voert in de nota met opmerkingen een inhoudelijke repliek op het betoog zoals aangevoerd in het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

3.2. Ter staving van deze repliek, voegt verweerder een *COI Focus* inzake ontheemden en terugkeerders in Kabul bij de nota met opmerkingen.

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4.2. Verweerder legt op 17 januari 2018 door middel van een aanvullende nota een rapport van december 2017 van EASO neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Verweerder betoogt op basis van voormelde rapport dat de situatie in Kabul niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Omtrent verzoekers vraag te worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Verzoeker had overeenkomstig deze bepaling de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige onduidelijkheden recht te zetten. Overeenkomst het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen.

Verzoeker is ter terechtzitting in persoon verschenen, werd bijgestaan door zijn advocaat en werd gehoord in aanwezigheid van een tolk Pashtou-Frans en een tolk Frans-Nederlands. Aldus genoot hij de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te formuleren. Verzoeker formuleerde ter terechtzitting zulke opmerkingen echter niet.

5.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het anti-Folterverdrag is dan ook niet aan de orde.

5.3. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift, onder meer ter staving van zijn betoog omtrent het ontbreken van een intern vestigingsalternatief, wijst op zijn medische problemen, kan voorts worden opgemerkt dat hij niet aantoonde dat deze problemen of enig gebrek aan medische zorgen op zich verband zouden houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zouden kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

5.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.6. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij kreeg met Daesh omwille van zijn opdracht en onderzoek op de universiteit van Jalalabad.

Inzake deze problemen wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat wanneer u gevraagd wordt waarom juist u voor bovenstaande opdracht werd gecontacteerd, u verklaarde dat u destijds actief was als hoofd van een studentenfederatie en bijgevolg goede banden met docenten en medestudenten onderhield (GV CGVS, 2/12/2016, p. 5). Het is echter opmerkelijk dat iemand die in 1391 (GK 2012) afstudeerde drie jaar later (in 1394 (GK 2015)) wordt benaderd voor dergelijke opdracht, terwijl u zich nota bene niet meer frequent in Jalalabad ophield, daar u sinds 1392 (GK 2013) in Kabul werkte voor het MAIL (GV CGVS, 7/11/2016, pp. 8-10) – een ministerie dat in haar activiteiten en bevoegdheden bovendien ver af staat van binnenlandse zaken en/of veiligheid. Ditzelfde gaat op voor uw twee vrienden, S.W. (...) en J. (...), resp. actief in het ministerie van onderwijs en het hooggerechtshof (GV CGVS, 2/12/2016, p. 6). Daarnaast vormen voor dergelijke infiltratieacties kameraadschap en vertrouwen de sleutels voor een positief resultaat, wat gezien (de locatie van) uw beroepsactiviteiten en afstudeerjaar eerder onmogelijk lijkt, niet in de minste plaats omdat nieuwe studenten u eenvoudigweg niet kunnen kennen. Het is aldus weinig aannemelijk dat u door de decaan voor deze opdracht werd gevraagd en deze met resultaat uitvoerde.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Met de uitleg die hij verstrekt in het onderhavige verzoekschrift, verklaart hij geenszins waarom men hem, ondanks dat hij reeds verschillende jaren afwezig was van de universiteit, ondanks dat hij werkte op een ministerie dat qua bevoegdheid niets te maken had met binnenlandse zaken en/of veiligheid en ondanks dat hij duidelijk geen ervaring had met dergelijke spionage-opdrachten, zou uitkiezen om samen met twee anderen een onderzoek te voeren naar Daesh-leden aan de universiteit. Nog minder aannemelijk is het daarbij dat verzoeker en diens kompanen daarbij geen ander plan hadden en geen andere richtlijnen kregen dan mensen normaal te benaderen wanneer zij over religie en groeperingen spraken en te tonen dat zij achter de mensen stonden die Hezb-e Islami en Daesh stonden (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.8). De video waarnaar verzoeker verwijst doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Verzoeker verklaarde dienaangaande immers zelf dat deze video *“weinig nut”* heeft en dat

hierop slechts afgebeeld staat dat de burgemeester hem een soort tulband rond het hoofd wikkelde en positieve dingen over hem zei op zijn afstudeerceremonie (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.10, 16).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen één van zijn twee kompanen zou zijn overkomen naar aanleiding van hun onderzoek. In de vragenlijst verklaarde hij over het lot van S.W.: *“Een andere collega genaamd S.W. (...) werd in Kunar opgepakt en meegenomen en is sindsdien spoorloos”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat S.W. zou zijn gedood en dat hij dit reeds in Kabul vernam (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.18; tweede gehoorverslag CGVS, p.12). Indien hij de dood van S.W. reeds in Kabul vernam, kan niet worden ingezien waarom verzoeker bij de DVZ slechts zou aangeven dat deze persoon spoorloos was.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat de verdere gang van zaken zoals geschetst door verzoeker niet geloofwaardig is. De motivering hieromtrent luidt als volgt:

“Eveneens bevreemdend zijn de gebeurtenissen die na het ontvangen van de brief zouden plaatsgevonden hebben. Uw twee vrienden, S.W. (...) en J. (...), zouden elk naar hun regio van herkomst zijn teruggekeerd, resp. Kunar en Laghman (GV CGVS, 2/12/2016, p. 6), maar u verklaarde tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u evenwel in Kabul bleef, bij vrienden (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12). U zou immers uit schrik niet naar huis willen vertrekken hebben (GV CGVS, 7/11/2016, p. 18). Bovendien verklaarde u in deze periode ziek te zijn geworden omwille van stress (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12). Ook tijdens het eerste gehoor gaf u aan dat u destijds te kampen had met gezondheidsproblemen omwille van stress, en hiervoor ‘sterke medicijnen’ kreeg (GV CGVS, 7/11/2016, p. 13). Bovenop de door u geschetste medische problemen vernam u nadien in Kabul dat uw beide oud-huisen -studiegenoten om het leven waren gekomen: J. (...) zou onderweg naar huis zijn gedood door Daesh, S.W. (...) zou uit zijn huis zijn gehaald en eveneens door Daesh om het leven zijn gebracht (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12), hoewel u bij DVZ enkel aangaf dat hij ‘sindsdien spoorloos’ is (Voorbereidende vragenlijst DVZ voor CGVS, 24/3/2016, vraag 5, p. 2). U besloot echter luttele dagen na de dood van uw vrienden toch naar huis te gaan, naar eigen zeggen omdat u ‘geen keus’ had: u was immers ziek en in Afghanistan zouden zieke logees ongepast zijn (GV CGVS, 2/12/2016, p. 12). Dat u alnsog naar dezelfde provincie zou afgereisd zijn als waarnaar J. (...) slechts ettelijke dagen eerder naartoe zou gegaan zijn – en waarvan de afloop u reeds bekend was – doet ernstige vragen rijzen over de motieven om naar uw woning terug te keren en de waarachtigheid van uw beweerde problemen.

Voorts dient hier nog aan toegevoegd te worden dat, indien het al geloofwaardig zou zijn dat u zou teruggekeerd zijn naar Aghrabad, provincie Laghman, quod non, het absoluut onlogisch is dat u diezelfde avond besloot mee te gaan naar een trouwfeest in Jalalabad – de stad waar immers uw problemen naar eigen zeggen zouden zijn begonnen. Het is voor het CGVS absoluut niet aannemelijk dat u, terwijl u schrik had en naar eigen zeggen oorspronkelijk van plan was in Aghrabad uw problemen met uw broer te bespreken (GV CGVS, 7/11/2016, p. 13), impulsief zou ingegaan zijn op een uitnodiging van een dorpsgenoot en diezelfde avond nog naar een trouwfeest in Jalalabad vertrok, waarvan ook uw broer zou hebben verklaard dat dit een goed idee was (GV CGVS, 7/11/2016, pp. 13-14). Geconfronteerd met deze opmerkelijke en ondoordachte actie, verklaarde u eenvoudigweg dat u ‘geen keuze [had] buiten naar Jalalabad te gaan’ (GV CGVS, 2/12/2016, p. 13). Deze verklaring ondermijnt echter de geloofwaardigheid van uw problemen, daar u er als volwassene in de door u geschetste problematiek ook simpelweg voor had kunnen kiezen niet naar het trouwfeest te gaan.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. De motivering omtrent het terugkeren naar zijn woning laat hij ongemoeid. Net omdat Daesh achter hem aan zat, is het verder hoegenaamd niet aannemelijk dat hij vervolgens zou hebben beslist om naar een trouwfeest te gaan uitgerend in Jalalabad. Het was namelijk in deze stad dat zijn problemen en vrees zouden zijn ontstaan. Dat hij het trouwfeest in de stad waar de kern van zijn problemen en vrees zich situeerde zou hebben gezien als opportuniteit om aan eventuele problemen in zijn dorp te ontkomen is geheel niet geloofwaardig.

Voorts laat verzoeker de bestreden beslissing onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Terwijl u op het trouwfeest in Jalalabad zou zijn geweest, zou Daesh vervolgens bij uw familie in Aghrabad aan de deur zijn gekomen, op zoek naar u. Ook zouden zij uw broer S. (...) hebben aangevallen en diens been hebben gebroken (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). Het is echter onwaarschijnlijk dat Daesh wel op de hoogte zou zijn geweest van uw kortstondige aanwezigheid in Laghman, maar niet op de hoogte zou zijn geweest van uw precieze whereabouts (GV CGVS, 7/11/2016, p. 17).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

Evenmin vecht verzoeker de volgende concrete motieven aan:

"Tot slot verklaarde u na het incident met uw broer terug te zijn gekeerd naar Kabul, naar uw goede vriend M.A. (...) (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). U zou daar ongeveer acht dagen hebben verbleven, maar keerde toch terug naar uw eigen appartement, ondanks M. (...)s aanbod dat u bij hem zou kunnen blijven wonen (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14). Aan uw appartement zouden de volgende dag vervolgens twee gemaskerde mannen aan uw deur zijn verschenen, waarop u direct uw kamer zou hebben verlaten via het raam (GV CGVS, 2/12/2016, p. 15). U zou meteen naar de politie zijn vertrokken en onderweg de NDS telefonisch hebben gemeld dat deze mensen uw kamer hebben aangevallen (GV CGVS, 2/12/2016, p. 16) – een feitelijke gebeurtenis waar u op het moment van dit telefoontje nog geen weet van kan hebben gehad, wat u even later ook erkent (GV CGVS, 2/12/2016, p. 16). Dat de politie bovendien na het noteren van uw verklaring besluit met u mee te gaan naar uw appartement met het oog op arrestatie van de twee onbekende mannen, terwijl het op dat moment slechts een blote bewering betreft dat uw woning zou zijn aangevallen, is eveneens zeer onwaarschijnlijk (GV CGVS, 2/12/2016, pp. 15-16). Ook is het tot slot niet logisch dat u slechts de NDS telefonisch contacteert na dit incident en bij de politie eerst uw verklaring laat optekenen, maar niet besluit middels een noodoproep de overheidseenheden direct aan uw appartement te krijgen."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet aanvecht, worden zij door de Raad overgenomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

"Volledigheidshalve kan aan dit alles nog toegevoegd worden dat ook uw ontwijkende antwoorden op de vraag of uw familie (moeder, echtgenote, kinderen) in Aghrabad concrete problemen hebben gekend sinds uw vertrek (gehoorverslag (GV) CGVS, 7/11/2016, p. 7) en het feit dat u in het tweede gehoor aangeeft dat het goed met hen gaat (GV CGVS, 2/12/2016, p. 3), de waarachtigheid van de door u geschetste aanleiding om uw land te ontvluchten geen goed doen."

Verzoeker vecht ook dit niet aan. Indien hij werkelijk problemen kende en een vrees diende te koesteren ten aanzien van Daesh en hij hierdoor, zoals hij stelt in het verzoekschrift, in geen enkele hoek van Afghanistan veilig zou zijn, is het geheel niet geloofwaardig dat zijn familie niet zou worden geviséerd.

Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de nasleep van zijn onderzoek en problemen. Desalniettemin bleek hij niet te weten wat er met de personen is gebeurd die door zijn toedoen zouden zijn gearresteerd (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.10). Of zij al of niet werden vrijgelaten, vormt nochtans een belangrijk element om het verklaarde risico in zijn hoofde in te schatten.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Dat u tot slot gratis beweert dat Daesh wordt gesteund door de Afghaanse regering (GV CGVS, 2/12/20136, p. 19), doet uw algemene geloofwaardigheid eveneens weinig goed."

Ook deze vaststelling wordt door verzoeker ongemoeid gelaten.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers aangevoerde asielrelaas en problemen. Kritiek op de overige, overtollige motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas en deze problemen te herstellen.

De, benevens de reeds hoger besproken video, door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker vestigt wel nog de aandacht op zijn voormalige beroepswerkzaamheden. Uit de landeninformatie die in het onderhavige dossier voorhanden is kan echter niet worden afgeleid dat dit loutere beroepsverleden in hoofde van verzoeker zou (kunnen) volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers beroepsverleden dan ook terecht aangegeven:

"Verder merkt het CGVS op dat het uw werk als ambtenaar voor het Ministerie van Landbouw, Irrigatie en Vee (MAIL) te Kabul op zich niet betwist. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat er in Afghanistan, louter als gevolg van uw voormalige werkzaamheden, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat

u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u echter niet geslaagd. U haalde immers geen problemen aan als gevolg van uw voormalige werkzaamheden. U stelde zelfs dat uw problemen en vrees hier volledig los van staan en louter te maken zouden hebben met uw onderzoek naar Daesh-aanhangers op de universiteit van Nangarhar, in opdracht van de decaan van diezelfde universiteit (GV CGVS, 7/11/2016, pp. 11-15; GV CGVS, 2/12/2016, pp. 5-6). Echter, op basis van uw verklaringen en uw neergelegde documenten dient evenwel besloten worden dat deze problemen niet aannemelijk zijn en het dus niet geloofwaardig is dat er, in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan, in hoofde van uw persoon een doelgerichte vrees voor vervolging bestaat vanwege Daesh."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dient voorts te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de veiligheidssituatie in Kabul, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal

burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door verzoeker geciteerde informatie doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel ligt deze informatie geheel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder.

Uit de informatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota kan voorts worden afgeleid dat de situatie in Kabul sedert eind 2016 niet dermate is gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria in voormeld wetsartikel.

Uit de informatie die verweerder bij de nota met opmerkingen voegt, blijkt, zoals verweerder eveneens met reden uiteenzet in deze nota met opmerkingen, verder genoegzaam dat verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot Kabul. Verzoeker betwist dit niet.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt om aan het geweld in zijn verklaarde regio van herkomst te ontkomen.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder

ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een hoger opgeleide Afghaan bent die zowel middelbaar als universitair onderwijs heeft genoten te Jalalabad en naar eigen zeggen tot op heden een job uitoefent bij het MAIL in Kabul. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar tevens de nodige affiniteit heeft met een stedelijk bestaan/leven en er over het nodige netwerk beschikt om u in Kabul te re-integreren. Daarnaast beschikt u met M.A. (...), uw 'goede vriend op de universiteit' (GV CGVS, 7/11/2016, p. 14) tevens over iemand die u reeds in het verleden heeft opgevangen, open stond voor een langdurig verblijf uwentwege, uw documenten bij hield (GV CGVS, 2/12/2016, p. 16) en ook nog eens instond voor uw vertrek en reisvisum voor Turkije (GV CGVS, 7/11/2016, p. 15). Bijgevolg kan hij u ook desgewenst helpen en begeleiden bij een succesvolle terugkeer naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij kan immers bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij het CGVS verwijt dat er geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn verblijf bij voormelde, goede vriend. Ten aanzien van deze vriend, kan nog bijkomend worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde: "Hij had veel bodyguards en hij had ook een goede job. Hij was minister, dus hij had een hoger beroep. Mijn goede vriend op de universiteit was hij, hij heeft me toen ook heel veel geholpen, het was een hele sterke man (...) ik kon daar bij hem wonen (...) Hij had een grote living en hij heeft mij gezegd dat ik daar kon wonen, hij had ook genoeg bodyguards" (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.14). Dat deze persoon hem niet zou kunnen of willen ondersteunen bij een terugkeer naar Kabul, kan aldus niet worden aangenomen. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat verzoeker ook naast deze persoon nog over een netwerk moet beschikken in Kabul gelet op zijn jarenlange werkzaamheden aldaar. Tevens kan worden verwacht dat hij zich aldaar zelfstandig terug vestigt en er (opnieuw) een job kan verkrijgen gelet op zijn hooggeschoold profiel en zijn werkervaring. Tekenend in dit kader is overigens verzoekers verklaring wanneer hem gevraagd werd of hij, los van de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, elders in Afghanistan kan wonen en werken of in een stad kan wonen en werken. Verzoeker antwoordde op deze vraag als volgt: "Ja, waarom niet?" (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.19).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Kabul beschikt over een intern vestigingalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.8. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

5.9. Gelet op het voormelde, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT